

Járás

CSORBA GYÓZÓNEK

*a dombon túl újabb domb, még újabb, azon túl
semmi, papírvékonyka hó, október óta
itt van, tart, csikorogna, ha talp járna rajta
papírvékonyka kék ég a dombok fölött
metropoliszokban napszelte üvegfalakra, sötét anyagból
madármintákat kéne ráilleszteni, hogy a zúduló szárnyas nép
hirtelen nekiröpülve össze ne törje
magát rajta, nincs itt eleven madár, nem kell semmilyen jel
a csapás, amit épp hagyunk, se csapás, ez a néhány
fura keréknyom tovavész, mintha lóhorkanás
hallatszanék, a motor s hallucináció, még a szél fúj
időnként, omlik le ránk csípős hajként, alkonyat felé
a megfagyott határ folyón a férfi, hatalmas üvegből
kortyolunk, körben, ahányan vagyunk, mongol esteli csillag
csúszkál előttünk fönt, mi az áradás jegén lent, a férfi
csigás kucsmába múlik, ködbe tart, kár is dűnnyögni, volt, nincs*

Sztyepp

*kétszer elmetélni egy ország
valamennyi bölcselő elméjét, üszkös kolostor
romjaiba mérsárolni a maradékot
ezután ott csak a sötét madár jár
e gyér fa rész-névben vérzi be lombját
a kő, mint a láncmorgás, oromra mutat
hol eleven tépőínye gányadozik
s ne essék ránk írásos napsugár
a romnak is úgy essék fordítani hátat
hogy a porkát fölkeverje szüntelen valami
a lyukakban az áhitat ürme föl nem fakad
bent kérgében gonosz harákol
a mozdíthatatlan métely még idelát
alig bevonja téboly a szemét*